

345 3. Beh. af Lovf. om midl. Fasts. af Lønn. m. m. til Søværnets Underoff. og Menige. 346

Udbetaling for den Tid, de have ligget i Garnison, er Noget, som den Slags Folk naturligtvis vil sætte Pris paa i det Dieblit, de faae den, men som paa ingen mulig Maade hjælper dem i den Tid, de trænge dertil. Jeg skulde for mit Bedkommende sætte megen Pris paa, om begge de ærede Ministre vilde indtage den Stilling til Sagen, som de indtog i Folkethinget ved Sagens 3die Behandling.

Marineministeren: Ja, jeg for mit Bedkommende kan ikke gaa ind derpaa. Da Forslaget, som Regjeringen oprindelig havde stillet det, igjen blev stillet i Folkethinget til 3die Behandling, viste Thinget saa lidt Lyst til at gaa ind derpaa, at jeg rigtig nok ikke anlager, at der paa nogen Maade vilde kunne vindes Noget ved at stille det igjen; Folkethinget — det blev i det Mindste udtalt — syntes næsten, at det var en Fornærmelse ved 3die Behandling at stille et Forslag, som var forkastet ved 2den Behandling med nogle og tredsindstyve Stemmer mod nitten. Jeg tør ikke gjentage Forslaget, for at det ikke skulde optages i endnu høiere Grad som en Fornærmelse mod Folkethinget. Naar det blev bemærket af den ærede Landsthingsmand, at det naturligtvis er haardt for adskillige af de Menige at vente paa den forhøjede Lønning, saa gjælder jo akkurat det Samme om mange Embeds- og Bestillingsmænd, der vistnok ligesaa fuldt trænge. Der er mange af dem, som maasse ligesom lide Nød, fordi de ikke allerede ifjor fik Tillæg, og ligesom det er sagt, at det, at man ikke ønsker at stille Lovene ad, vil kunne gjøre, at ingen af disse Love kommer frem, saaledes kan det dog ogsaa siges, at det, at man ikke ønsker at stille dem ad, maasse kan bevirke, at begge Parter faae Tillægget, og det er det, jeg foreløbig maa haabe.

Rasmussen: Ja, jeg kan naturligvis ikke sige, hvorledes Folkethinget vil stille sig; men vi maa jo forudsæ, at dersom de ærede Ministre indtage en Stilling som den, de nu have bebudet, saa kunne vi komme til Noget, der ligger langt borte fra Folkethingets Anskuelse. Jeg veed nu ikke, om det ikke vilde være rigtigt af Landsthinget ved denne Leilighed at tage et gammelt Ord i Betragtning, som siger, at den Klogeste giver efter. Jeg skulde mene, at dette ikke vilde være, — jeg vil ikke bruge et Ord som uærdigt — men det vilde ikke være Noget, som kunde nedfætte Lands-

thinget eller den ærede Regjering i Folks Omdømme. Jeg er aldeles overbevist om, at især den ærede Regjering maasse endogsaa ved en saadan Optræden vilde vinde ikke saa lidt. Der er ingen Ting, man mere slaar sin Modstander med, end naar man er overbærende; og dersom vi i den lovgivende Forsamling, dersom Folkethinget, Landsthinget og Regjeringen ikke kunne opfatte den gjensidige Stilling saaledes, at vi maa vise en lille Smule og lidt megen Smødekommen, er det klart, at saa gaa Sagerne i Stykker. Det nytter ikke, at vi sige: Ja, saa kan det gaa som ifjor, thi hvem beklager ikke, at det gif saaledes ifjor. Jeg gjorde allerede den Gang opmærksom paa, at vi kunde komme til at strides om, hvem der havde Skylden for, at Ingen fik Noget, og saaledes er det ogsaa blevet. Skulle vi da nu blive ved at skyde Skylden over paa hverandre for, at Ingen faar Noget, og da sige til de Paa-gjældende, at det maa de lade sig nøie med? Jeg synes, at det er en Stilling, vi maa komme bort fra.

Fischer: Det var virkelig en meget god Sentents, det ærede Medlem her fremsøgte for os, at den Klogeste giver efter, og jeg vil haabe, at den en anden Gang kan komme til Anvendelse. Men jeg skal ikke undlade at minde det ærede Medlem om, at saadanne Sætninger gjøre størst Indtryk, naar den, der fremsøger dem, pryder Berømmelsen med sit eget gode Exempel. Det ærede Medlem bemærkede for, jeg skal endnu kun tilføie et Par Ord herom, at de, her er Tale om, Underporalerne og de Menige, vare de Forladte, de mest Trængende, og omtalte dem i det Hele taget som Nogle, der stode helt udenfor Berøring med Samsundet, som de mest Trængende af Alle. Overfor dette tror jeg, der er Anledning til at minde om, at vi nu have almindelig Værnepligt.

J. Andersen: Ja, jeg kan meget godt forstaa den ærede Marineministers Udtalelser, at han ikke vil komme med det Forslag igjen, som han stillede i Folkethinget, da det der opfattedes som en Fornærmelse. Men en anden Ting kan det jo være, at det var værd at høre, hvorledes de ærede Ministre vilde stille sig til Forslaget; dersom det kom frem fra Andre, thi dette kan undertiden have en meget stærk Virkning paa Sagens Stilling. Jeg kan godt forstaa, at de ærede Ministre ikke ville stille det samme Forslag op igjen;